DE MUZIEK-EXPERTS BAS EN PIET UITZENDING 543 21-10-25

1. BARBRA STREISAND – Stout Hearted Men

U hoorde Barbra Streisand met “Stout Hearted Men” — haar allereerste single, waarmee een glansrijke carrière van meer dan zestig jaar begon.
Het nummer stamt oorspronkelijk uit de Broadway-musical
The New Moon van Oscar Hammerstein, maar Streisand gaf het in 1967 haar eigen dramatische glans.
Een klassiek voorbeeld van hoe ze zelfs een oud theatersong kon laten klinken als pure pop-magie.

CULTUUR	In Bodegraven klinkt de geschiedenis niet uit boeken, maar gewoon van de plaat en die dan soms aan de muur hangt.
UITSPRAAK	Op het moment dat iemand beslist wat er gelezen mag worden, klinkt zelfs stilte ineens verdacht hard.
CO-ORIGINELE	Sommige liefdes klinken zo goed. Hij zei “blijf”, zij hoorde “speel verder” — en de blues was geboren.
HITMIX	Van de gouden klanken van Streisand tot de dromerige lagen van Tame Impala, Van Broadway tot Bodegraven én van bakeliet tot beats — vanavond is het allemaal te horen in De Muziek Experts!

2. ORIGINELE: BIG JOE WILLIAMS – Baby, please don’t go

We gaan terug naar 1935, naar de wortels van de blues.
Big Joe Williams, reizende zanger uit Mississippi met zijn zelfgebouwde negen-snarige gitaar, nam toen dit intense nummer op: “Baby, Please Don’t Go.”
Een eenvoudig lied over angst om verlaten te worden — drie akkoorden, één emotie, maar zóveel kracht.
Die puurheid werd de blauwdruk voor de rockgeschiedenis; van Muddy Waters tot AC/DC, iedereen greep erop terug.

Dertig jaar later gaf Them, met de jonge Van Morrison voorop, het nummer een elektrische ruggengraat.
Hun versie uit 1964 kreeg een pompende baslijn, nerveuze energie en dat onmiskenbare Morrison-randje.
Het werd hun eerste single én meteen een top-10-hit in Engeland.
Zo veranderde een oude bluesklassieker in pure Britse beatmagie — bewijs dat een goed lied nooit veroudert.

3. COVER: THEM – Baby, please don’t go

Er zijn plekken waar stilte niet gewoon stilte is, maar een herinnering die op adem komt.
Waar muren niet alleen schilderijen dragen, maar echo’s van een lied dat ooit gespeeld werd in een buurthuis, op een zolder, of in een kerk waar de reverb langer bleef hangen dan de laatste toon.

Muziek — het is de meest menselijke vorm van tijdreizen die we hebben. Eén akkoord en je weet weer waar je was, met wie, en waarom het toen allemaal zo vanzelfsprekend voelde.
En terwijl de wereld doorrent met algoritmes en afspeellijsten die we nooit zelf kozen, zijn er mensen die teruggrijpen naar wat tastbaar was. Naar vinyl, naar de geur van oud karton, naar dat zachte tikje van de naald dat zegt: ik leef nog.
Want muziek is niet alleen gemaakt om gehoord te worden. Ze is gemaakt om vast te houden.
En soms, als je goed luistert, hoor je in dat vasthouden niet alleen de melodie van vroeger — maar ook de gemeenschap die erachter schuilging.

In een dorp aan de Rijn, waar kaas de naam bepaalt en water de toon, herleeft even iets wat groter is dan nostalgie.
Daar hangt geen geschiedenis aan de muur, maar een levend geheugen.
Een herinnering aan hoe mensen, decennia lang, met elkaar klanken maakten.
Niet voor likes of streams, maar voor elkaar.

Misschien is dat de mooiste noot van allemaal — die van verbondenheid.
En precies die hoorde je in..

CULTUUR – Tentoonstelling over Muziekbeoefening in onze gemeente door de jaren heen

In het Groene Harthuys, een expositie- en optreedlocatie in de Bouwsteeg, was rondom en tijdens de Jaarmarkt een expositie van twee weken over de muzikanten en muziekproducties die allen wat met Bodegraven – Reeuwijk van doen hebben.

De plaatselijke Stichting VinylVoorgoed waar ik vrijwilliger voor ben, mocht deze tentoonstelling inrichten, hiervoor ging veel waardering uit naar de stichting die veel muziek bewaart en oproept om oude platen en cd's te doneren via hun de website vinylvoorgoed.nl.

De tentoonstelling hing vol met platenhoezen, boeken en een historie met voorbeelden van de platen die eerst op bakeliet uitkwamen, wat later opgevolgd werd door het bekende vinyl.

Oorspronkelijk werden toespraken vastgelegd op deze uitvinding om geluid te bewaren en te verspreiden. In de 20e eeuw verschenen ook kleine plaatjes met kindermuziek, waarna allerlei stijlen volgden – van klassiek tot pop.
De tentoonstelling werd breed aangekondigd, en al op de openingsdag kwamen vele liefhebbers kijken en praten. Bezoekers haalden herinneringen op en ontdekten dat zelfs bekende musici hier gewoond en gewerkt hebben.
Zo waren er eigen componisten, pianisten en organisten, zoals Herman van Vliet, die vele elpees maakte, een studio (Festivo) en een platenzaak runde. Dirk-Jan Warnaar verwierf faam met koren en muziek over de Tweede Wereldoorlog. Ook skiffle- en popgroepen zoals Long Way Blues waren actief in Bodegraven. Verder woonden artiesten als Ciska Peters, Anita Dot en Alexander Curly hier, mede dankzij de centrale ligging.
De orgelfabriek Eminent was ook vertegenwoordigd met kleurrijke LP-hoezen.
Vanuit Bodegraven werden huis- en kerkorgels voor heel Europa gebouwd.

4. TAME IMPALA – No Reply

Yes! Ik ben blij! Hij is uit! De dodelijke beat van Tame Impala, ofwel het nieuwe album Deadbeat. Heel bewust had ik vanavond kunnen kiezen voor 3 nummers die al een paar weken bekend waren genaamd “End of Summer” , “Loser” en “Dracula” stuk voor stuk toppers in hun eigen soort, End of Summer is met z'n 9:28 ook het langste nummer dat op het album staat. Het leuke is dat het niet allemaal 1 soort en 1 toon muziek is, maar er is her en der wat gespeeld, voor ieder wat wils kan je wel zeggen. Dracula wordt al groots geprezen bij bijvoorbeeld radiozenders Kink en 3FM, maar ook wij slaan de pracht muziek niet over! Zojuist hoorde je nummer 2 op het album genaamd “No Reply” , nou bij deze wel een reactie van mij dit is namelijk een ECHTE Tame Impala plaat! Zoals we ook al bekend waren met voorgaande albums, dus ik ben hier zeker wel blij mee!

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van 21-10-2025: Eerst schrap je een boek, dan een lied, en voor je het weet — een mens.

5. TAME IMPALA – Piece of Heaven

Elk lied heeft zijn eigen betekenis, en van nieuwe muziek waar we starten met “My Old Ways” komen we op het eind langs de bloederige sporen van Dracula en het ons Loser

laten noemen uit bij End of Summer die als starter werd neergezet als promo van het album, maar als afsluiter op het album staat. Klopt ergens ook wel wat op de dag van uitkomen 17 oktober is het ook End of Summer!
Mijn mening, sterke muziek, zeker die 3 die ik steeds noem, maar ook de nog niet gepromote muziek is fijn om aan teh oren, hoewel je wel echt merkt dat er goed gespeeld is met de muziek, en het niet altijd is wat je denkt dat het is, en je niet bij elk lied de volle aanwezigheid van Kevin Parker merkt. Dit volgende nummer is niet persé echt zoals Tame Impala bekend staat, maar ook zeker niet verkeerd, het gaat om Piece of Heaven. Wat ik leuk vind is dat Kevin aangeeft, het is niet altijd de schoonheid die je hoort, het hoeft niet helemaal gelikt te zijn, dat hoor je soms ook wel een beetje, maar niet storend. Ook merk je meer orgel muziek en soms beetje herhalende tonen, die ook zeker niet storend zijn voor onze oren!

6. SYMFO: MARC BONILLA – Wake the baby

Marc Bonilla met “Wake the Baby” uit 1993 — een instrumentaal stuk waarin rock, jazz en een vleugje flamenco elkaar ontmoeten.
Bonilla, bekend van zijn samenwerking met Keith Emerson, laat hier horen hoe virtuoos gitaarspel ook een verhaal kan vertellen.
De titel mag dan zacht klinken, maar de gitaar wekt je juist met volle kracht.

7. VINYLSINGLE: CISKA PETERS – Bloemen maken mensen blij

En dat was Ciska Peters met “Bloemen maken mensen blij” — een titel die eigenlijk alles zegt.
Een lied vol optimisme uit de tijd dat eenvoud nog mocht stralen: een ode aan vriendelijkheid, aan kleur, en aan de kleine dingen die een dag goedmaken.
Wat niet iedereen weet: Ciska woonde een tijd in

Bodegraven, ons eigen Kaasdorp aan de Rijn.
Daar, tussen de weilanden en de geur van verse bloemen bij de markt, vond ze precies die nuchtere warmte terug die ook in dit nummer doorklinkt.
“Bloemen maken mensen blij” — een simpele waarheid, verpakt in een melodie die ruikt naar lente, naar tulpenvelden en een glimlach van oor tot oor.

Er was een tijd dat stilte een keuze was.
Dat zwijgen betekende: luisteren.

Nu lijkt stilte verdacht.
Elk woord dat gezegd wordt, wordt gewogen — en elk woord dat níet gezegd wordt, nog zwaarder.

We leven in een tijd waarin mensen hun mening als een vlag dragen, maar vergeten dat een vlag ook kan wapperen in de wind.
En wind… die waait altijd van twee kanten.

Wat vandaag ‘te ver’ is, is morgen misschien de norm. En wat gisteren vrij was, kan vandaag verboden klinken.
Maar de waarheid is nooit van één kleur. Ze is als een prisma — brekend licht in duizend schakeringen.

Boeken, gedachten, ideeën — ze vormen niet de muren van onze maatschappij, maar juist de ramen.
Wie ze sluit, ziet alleen nog zijn eigen spiegelbeeld.

En toch… er is hoop.
Want juist in de storm van meningen hoor je nog steeds stemmen die fluisteren: “Laten we blijven praten.”

Misschien is vrijheid geen strijd, maar een gesprek.
Geen zwaard, maar een hand die schrijft — en daarna reikt.

Want als het denken zelf onder vuur ligt, is de enige verdediging: blijven denken.
Blijven lezen.
Blijven vragen.

En precies daarom moeten we luisteren — niet alleen naar wat verboden wordt, maar naar wat vergeten dreigt te raken.

PIETS UITSPRAAK – Censuur door verrechtsing rukt op in zelfs bibliotheken en boekhandels.

1933 revisited. Toen begon het met boeken verbieden. Een opstap naar haat. En nu?
We zien het weer. Eerst in de VS, nu ook in Nederland.

Mensen die eigen rechter spelen. Boeken uit de kast willen halen. Passages doorstrepen. Bladzijden uitscheuren.
Wat bezielt ze?

In een groep valt de rem weg. Beschaving, beleefdheid, terughoudendheid – foetsie.
Dan voelt ophitsing ineens als moed. Alsof ze bijdragen aan een nieuwe orde.
Maar die orde? Die bestaat al. Alleen gooien ze haar omver. En de schade keert zich straks tegen henzelf.

Op een universiteit mag de ene prediker vrijuit spreken.
Maar o wee als iemand met een ander geluid hetzelfde probeert.
Dan volgen verbod en geweld.
Hoor en wederhoor? Allang niet meer vanzelfsprekend.

En ja, voor een mening vermoord worden – dat kan beide kanten op.
Alleen weegt men de ene moord vaak zwaarder dan de andere.

De wereld is niet gebaat bij één ideologie.
Zolang je elkaars rechten respecteert, is er hoop.
Het vraagt mensen die níet in de val van geweld stappen.
Mensen die laten zien dat samenleven óók leuk kan zijn. Zonder scheldkanonnades.
Zonder agressie.

Dus: verspreid vrede. Niet haat.
Want zelfs de normpolitie van bloggers en tiktokkers komt ooit zelf voor de bijl.
En dan? Dan rest terreur en onvrijheid.
Terwijl we allemaal maar één ding willen.
Gelukkig zijn. Met elkaar.

8. Temples – Shelter Song

Je hoorde de Britse band Temples met “Shelter Song” — dat dromerige, haast glinsterende debuut waarmee de band in 2014 ineens alle retro-harten veroverde.
Temples komt uit Kettering, midden-Engeland — en hun frontman James Bagshaw klinkt alsof hij rechtstreeks uit 1968 is geplukt, compleet met glitterblouse en fuzz-gitaar.
“Shelter Song” ademt pure sixties: je hoort echo’s van The Beatles, Byrds en T. Rex, maar dan met een moderne knipoog.
En het leuke is: het begon allemaal als een huiskamerproject op een laptopje, dat via SoundCloud door Heavenly Recordings werd opgepikt.
Sindsdien groeide Temples uit tot een van de vaste namen op festivals als Glastonbury en Best Kept Secret.
Een nummer dat je meteen transporteert naar een zonovergoten zomermiddag, ergens tussen nostalgie en nu.
Temples – Shelter Song, een psychedelische time-machine waar je gewoon niet uit wilt stappen!

9. POND – Sweep Me Off My Feet

Of je het nu wilde horen of niet, dit was POND met “Sweep Me Off My Feet” — een nummer dat zo soepel glijdt dat je bijna zou denken: dit moet van Tame Impala zijn!
En dat klopt een beetje ook, want zanger Nick Allbrook en een paar bandleden speelden vroeger samen met Kevin Parker, de man achter Tame Impala.
Ze komen allemaal uit Perth, Australië.
“Sweep Me Off My Feet” kwam in 2017 uit op het album The Weather en zit vol funky baslijnen, falsettozang en die typisch Australische luchtigheid.
De videoclip is pure chaos – Allbrook in een zilveren glitterpak, een roze achtergrond, en dansjes die ergens tussen disco en dagdroom hangen.
Pond laat horen dat psychedelica niet zwaar hoeft te zijn – het mag ook gewoon fun zijn.
En zeg nou zelf… als dít je niet van je voeten veegt, dan weet ik het ook niet meer!

10. TOP 40 Classic: Empire of the Sun – Walking on a Dream

Dit keer minder ver dan normaal, terug naar 2009, toen de Top 40 nog gepresenteerd werd door Jeroen Nieuwenhuize op Radio 538.
In die lijst stond een nummer dat voelde alsof het rechtstreeks uit een neon-droom kwam gevallen: Empire of the Sun met “Walking on a Dream.”
Australische synthpop met gouden hoofdtooien en een refrein dat je nooit meer vergeet.
Hier zijn Luke Steele en Nick Littlemore – en ja, jij mag gewoon even meelopen op hun droom!

11. CABARET: TOBI KOOIMAN – Wiskundigen doen niet aan smalltalk

Een goed telefoongesprek is alles voor “he ehhhh” weg laten en alleen wat er na komt beluisteren en onthouden… Toch Tobi Kooiman?

EIND TEKST

Vanavond kleurden we het muzikale palet breed — van de klassieke grandeur van Barbra Streisand tot de moderne lagen van Tame Impala, en van rauwe bluesroots tot frisse indieklanken van Temples en Pond. Een uitzending vol verrassende contrasten, waarin ook gitarist Marc Bonilla en onze eigen Ciska Peters uit Bodegraven hun stempel drukten. Muziek als spiegel van de tijd — soms zacht als vinyl, soms scherp als een gitaarsnaar.

In de columns keken we deze week naar wat muziek en vrijheid met elkaar verbindt. Een tentoonstelling over de rijke muziekgeschiedenis van onze gemeente liet zien hoe klanken herinneringen vasthouden, terwijl de column over censuur ons eraan herinnerde dat vrijheid begint bij luisteren — óók naar wie anders denkt. Muziek, meningen, verhalen: allemaal tonen van dezelfde menselijke melodie.

De Muziek Experts hoor je elke dinsdagavond om 20:00 en zaterdagochtend om 11:00, live op BR6. Meer muziek, columns en verhalen vind je op DeMuziekExperts.nl.
Maar we sluiten niet af voor de naar de Tip van de Redactie zijn gegaan..

SLOTZIN:
Want na een avond vol blues, vinyl en vrijheid hoor je het pas echt: muziek is de enige discussie waar niemand hoeft te winnen om geraakt te worden.

12. TIP V/D REDACTIE: THE KINKS – Autumn Almanac

Dan nu The Kinks, de band rond de broers Ray en Dave Davies.
In “Autumn Almanac” uit 1967 bezongen ze op typisch Britse wijze de charme van de herfst en het alledaagse leven — met die scherpe, sociale knipoog waar The Kinks om

bekend stonden.
Een echte klassieker, en terecht de Tip van de Redactie deze maand!